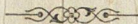

Стройникъ ке те пуштамъ во Легена града
 Во Легена града у попа Наума,
 Ти да ми ъ свършишъ наймала-та мома;
 Ак' ти ъ даваеъ постара-та мома,
 Бърго да сѣ вратишъ, ти да не сѣ въртишъ;
 Ак' ти ъ даваеъ помала-та мома,
 Ти да ми ъ свършишъ, да сѣ позаба'ишъ.“

494.

Леле Димо, леле Димо, леле тѣги големи!
 Ти ке одишъ, ти ке одишъ чужа земя далеко;
 Кому ке ме, кому ке ме, мене млада оста'ишъ?“ —
 „А невѣсто, добро мило, јоставамъ те, јоставамъ,
 Јоставамъ те, јоставамъ те на твой татко и мои,
 Јоставамъ те, јоставамъ те на твоя майка и моя.“
 „Леле Димо, леле злато, леле тѣго голема!
 Тешко менѣ, горко менѣ при две татка безъ тебе!
 Тешко менѣ, горко менѣ при две майки безъ тебе!“ —
 „Не жалай ми, не плачи ми, златна мила стопанке!
 Ако пойдамъ на чужина, ке сѣ забамъ да дойдамъ,
 Да сѣ врата въ моя кукя, да си люба пѣрва люба.“ —
 „Леле Димо, леле жалбо, леле тѣго големо!
 На ти Димо, кла'и, Димо, мое лице въ пазу'а,
 Кога тебе ке ти текнитъ за любов-та венчана,
 Тогай, Димо, рѣка пикни, та извади икона,
 Мене гледай, въ себе мисли, какъ душа въ една снѣга.“

495.

Ветаръ ми веитъ гора сѣ леитъ
 Гора сѣ леитъ, мома ми цвилитъ:
 „Офъ леле майко ми студитъ!“
 Майка ѣ ми ъ дочеула:
 „Ела ми керко при мене!“
 Си пойде при майка,
 Како зиме при мразе.
 Ветаръ ми веитъ, гора сѣ леитъ,
 Гора сѣ леитъ, мома ми цвилитъ:
 „Офъ леле, татко, ми студитъ!“